

IDEGENEK

S Z A T H M Á R I I S T V Á N

Ahogy hívott azon a telefonon, a deresszínűn, hogy utálok is azt, abban a ronda irodában, ahova járok, bejárok úgy kilenc körül, nehéz, megcsavart gyomorral, hisz az éjszakáért, az éjszakákért fizetni kell, és csak lehuppanok a rossz, piros fotelba, és nézek ki az ablakon, néha órákig, és arra gondolok, mi is volt akkor, ezelőtt, bizony, és néha rettenetes dolgokra jövök rá, szinte felizzik bennem a félelem vagy a szégyen, de hát lenni kell, még mindig így gondolom, habár nehéz, mind nehezebb, az ablakon nincs függöny, és ez jó, és ha akarom, csak az eget látom, és jó az is, hogy ritkán zavarnak, ám vannak mozgalmas napok, három telefon, a főnök így akarja, hosszú leveleket írok vagy nézek át, csiszolom a szót, a mondatot, köszörülök, mint régi mesterek, csak el ne kopjon a nyelv, a szöveg, és dél körül már a gyomrom is úgy-ahogy, és akkor csörög a peches telefon, a deres, mindig rossz hírral keres azon valaki, a barátnőm is őt csörgeti, hogy nem jön, meg hasonló, pedig kora reggel már kivettem a húst, a zöldséget a hűtőből, és valami pezsegő italt is szereztem, nem beszélve a tiszta ágyneműről, de ő csak mondja, olyan furcsa kedves, valami mállik ott belül, hát mit mondjak erre, mit mondhatnék, és akkor leteszi, és én csak nézem az agyonrágott szót, ahogy ugrál ott előttem, az eltűnő ékezetet, a megkéselt textust, és mérgesen állok fel a piros, rossz fotelból, munkaeszköz, mondta múltkor a főnök, úgy kezeld, egy kávé, mondom magamnak, pedig nem is szeretem igazán, és becsapom magam után az iroda ajtaját, habár azt írja rajta nagy csúnya betűkkel, TANÁRI, megyek az automatához,

kedvem lenne igazán jót rúgni rajta, pedig szerencsétlen az is, kifosztott, sérült, valami menekült arab tartja, minden délután ott tüsténkedik körülötte, tölti, szívatja, nyomja, varázsporokkal traktálja, közben morog, beszél, fülelek, mert jártam én arra valamikor, utaztam én is, de mégsem beszélek az arabussal, érzem, ő nem szeret engem, mégis az ő kávéját iszom, kortyolom, nyalogatom. Erről jut eszembe, múltkor egy kolléganője, valahol Bivalybasznádon, a számokról medítált, úgy hangosan persze, összefüggések, szimbólumok, már ahogy lenni szokott bizonyos körökben, és akkor én azt mondtam, 69, de nem értett semmit, és magyarázni kellett, de nem esett jól, meg hát fáradt is voltam, hát igen, az éjszaka, éjszakák, mi is volt ugyan, ki kente a kenyeret, kinek is szólt a Józsi, de ez nem lehet, hisz ő már nem is a szomszéd, eltűnt velem együtt abból a házból, amelyről a kedves azt mondja, mindig azt mondja, olyan kár, igen, hogy nincsen és akkor elmereng, könny futja el a szemét, párás lesz a tekintete, ne, mondom neki, ne, és húzom a kert felé, ahol cigányok táncolnak vasárnaponként délután, és én ilyenkor irigykedve nézem az ügyeseket, mert táncolni én is szeretek, de sokszor nincs kivel, mert a kedves ilyen, és ülök az asztalnál a kertben, hátam mögött a tó, és csak nézem a szépen öltözött párokat, szívom magamba a szagot, a friss üde párát, és néha a telefonra gondolok, kidobom, -rúgom, határozom el, nem kell nekem balszerencse, nem és nem, és akkor kilenc után csöng, csörög ott nekem a ronda irodában, nyivákol, nyerít, mint valami feltüzelődött kanca, aki férfit akar, elszántat, nagyon, nem veszem fel, nem akarom, én babonás vagyok, és már szenvedtem sokat, szürke arccal nézem a derest, megvetően, utálattal a szívemben, milyen ez a világ, mondogatom, inkább az arab, a kávé, mellekre, keblemre fogadom, és a gép csak ugrál, nyivákol, dobálja magát, felveszlek, jó, igen, de megbánod, meg, úgy bizony, ki kéne menni, megnézni a szemet a klotyóban, milyen most, igen, vagy vodkát kellene innom, de nincs idő, mert veszem, felveszem a toporzékoló állatot, és hallom, hogy idegen nyelven, micsoda nagyzolás, hisz nem is olyan rég, még rokon volt, baráti, testvéri kedves, bugyborékoló, keres engem egy férfi, negédesen, szépen, törökmézesen mondja, tanulni akar, nyelveket, előbb a magyart, és utána a többit, mi után, kérdem, és miért, mert kell, mondja most már szinte dacosan, és látom, érzem, már lágyulok, akárha erős napon olvadnék, hisz nyár van, mégsem napozom, legalábbis ott, ahová jártam, a kék tenger mellé, ahol a kedvenc sziklánk

volt, és mindig felszúródott rá a törökhold, habár görög volt a tenger, leszboszi, és a lányok tényleg szépek voltak, és imádták a nyarat, puncistul, lelkestül, olyan jó volt nézni, úgy teljesen lazán, és utána sugdosni róla, és azt hinni, ez már csak így lesz, örökkön örökké, és kényelmesen, magabiztosan nyúlni a napon, a krémszínű homokban, és gondolni arra, retzinát iszunk, és nagy, fehér hajókat látunk a hajnali szélben, és mindezt annyiszor csináljuk, ahányszor akarjuk, hol volt akkor a deres, a megzavarodott gyomor, a pókhálós szem, apró rákokat figyeltem a lukacsos sziklán, és azt hittem, enyém most minden, és bevettem magam a strand mögötti sásba, majd még tovább, a szúrós növények közé, és néztem a vakító eget, tapogattam az éles tüskét, és nevettem nagyot, és csak úgy ömlött, jött az a friss, friss sós levegő, már-már fojtogatott, de szép volt, hatalmasan az, és utána mentem az akkori kedveshez, kezemet a combjára tettem, majd húzódtam lassan fölfelé, és láttam, amit látni akartam, és más nem érdekelt.

Hát igen, tanítani hívnak, ő, a férfi, tudja, hogy itt vagyok, és most már én is, hogy ő itt van, és kell a magyar, mert én tapasztalt vagyok, mondja, ugyan miben uram, miben, mondom, de hagyjuk ezt, látni akar, már leírtak neki, és lesz pénz, tudja, hogy nekem most kell, nem bűn ez, nem, így a férfi a deresből, és én csak hallgatom, meg bólogatok néha, benéz a főnök, a szememmel intek, ez most valami más, oké, mondom a deresnek, hétfőn ott vagyok, este, ő akkor a kedvenc utcám nevét mondja, és már nem is utálok annyira a derest, és ülök utána a piros, rossz fotelban, és morfondírozok, hát mi is ez, igen, de lesz pénz, hisz mondta, és közben múlnak az órák, a levelek meg tornyosulnak az asztalon, és egészen csend van, a távolban repülő száll, délután vásárolni megyek, egy fröccsre azért még futja, a levélszekrényben nincsen semmi, de megy ez a nyár, előre, igen, a főnök nem rossz ember, nevet, ha kell, szomorú, ha kell, és még családja is van, azt mondta nekem múltkor, megszoktad már, mit, kérdeztem bambán, hát hogy nincsenek szirének, és röhögött utána nagy hévvel, ne csináld ezt velem, mondtam neki, de mégis jó ez az ember, és most itt ez a telefon, hív az idegen, mint földi a földit, olyan természetesen, micsoda világ, és megyek hétfőn nagy aktatáskámmal a kedvenc utcámban, úgy felemásan egy kicsit és sokáig keresem a csöngőt, akárha billentyűznék a neveken ott a kapualjban, majd jön a hang a falból, az a törökmézes, gyerekkoromban álvénak mondtuk, a Kiserdőben árulták május elsején a nagybajszú, fekete

cukrászok, és volt még selyemcukor is, meg édes krumpli, és rengeteg mag, megyek föl a lépcsőn, nyílik az ajtó, zöld, nehéz fából, és tessékél be a férfi a lakásba, hatalmas szobák, erkélyek, ki-beugrások, díszek, a csillárok égnek, bársonyok a falon, szofák, szamovárok, albán réztányérok, brokát függönyök, zöld, piros gyümölcs a tálban, a férfi mosolyog, ez is úgy ide illik, egy furcsa asztalhoz ülünk, olyan mint gondoltam, mondja, és a szemembe néz hosszasan, melegem lett, mégiscsak nyár van, a táskámat még fogom, s mintha mennék össze, olyan fura érzés, ha arra járok, a déli tájon, kihúzom magam, most ez itt nem megy, nem bizony, nem hiszem el, mondom halkán, a férfi arca tiszta, a lehelete is az, csak a zakója zavar, olyan seszínű, petyhüdt, ülök vele szemben, akárha osztály is lehetne ez, tábla és kréta, így kellene talán, motyogom, és már semerre se nézek, majd jön egy idősebb hölgy már-már egészen öreg, és leül ő is a furcsa asztalhoz, a szeme kék, és néz nagyon, a nyár, mondom, a nyár, és legyezni kezdem magam az ujjaimmal, igen, mondják ők, forró, hát akkor most tanulunk, mondom, és hirtelen úgy érzem magam, nekem semmim sincsen, földi, és a vékony határra gondolkodok, a kollégium köves folyosóira, az asszonyra, ki faképnél hagyott, haldokló anyámra, de összeszedem magam, hát akkor, mondom, kezdjük az elején, és már megint valami egészen más jut az eszembe, koncentrálj, szuggerálok, igen, a hangokkal indítunk, az ö-vel, az ü-vel, ez a legnehezebb, és csináljuk a könyvből a leckét, a feladatot, írunk a zöld színű, hullámzó asztalon, ki gondolta volna, mondom később, mikor pihenünk, ki gondolta volna, mondják ők is kórusban, mosolyogva, majd nézek ki az ablakon, nem lehet csak az eget látni, a nyelvtan egy külön világ, kezdem újra, bólogatnak, igen, gyönggyel foglalkozom, így a férfi később, igazzal persze, és már húzza ki az asztal fiókját, temérdek csillogás, fény, és nevet, de hát nyelv is kell hozzá, de ön itt van, és ez jó, és elkomolyodik, a nő körmére nézek, piros, a közepén pici kis pontok, és olyan jó illat árad belőle, és ügyesen tanul, már az első órán, és később is, és akaratlanul is őt kényeztetem, rendszeresen, mert járok oda, a kedvenc utcámba, nyomom a csöngőt, szólok a falhoz, fogom a táskám, kapaszkodom, és halad a nyelv, megy előre, tolakszik gátlástalanul, a gyöngyök meg csak fénylenek persze, a nőnek már zöld a körme, apró, fehér virágok virágoznak rajta, még nyár van, igazán meleg, vékony ruhában rója a sorokat, olvasni is tudnak, a férfin ugyanaz a zakó, mindig ugyanaz, ritkán szól a deres, ugat, nyivákol, és a gyomor nyugdíjba vonult, alig

zaklat, alig, az irodába új fotelt hoztak, és hát lehet, hogy utazom újra, és képeket is veszek, már beszélgetünk a nyelven, a számukra idegenen, bátran mondják, de csak itt, e fura lakásban, a hullámszó, zöld asztal felett, ha kimennek, nem akarnak, félnek, ugyan, mondom, ugyan, de a férfi csak nevet, nem a nyelv a világ, mondja, a szó, a vessző, a névelő, hát hol él maga földi, hol is, mélézom kicsit, hát akkor meg minek, tör ki belőlem, mivégre tesszük, kell, mondja szinte durván, és nyomulunk előre, nézem a nőt, egészen szőke, vajon hány éves lehet, ha felkel, olyan szépen teszi, tegnap felüvöltött a deres, a barátnőm mondta, régen látott már, igen, mondom, hát igen, erősíti meg, nyikorognak az ajtók a lakásban, és akkor leesett a ceruza a zöld, hullámszó asztalról, szinte már vártam, akartam nagyon, elnézést, mondtam, és lebuktam a mélybe, akárha bűvár lennék valami távoli tengeren, úszom a lenti világban, kidüledt szemekkel, és látom, ezen a kecses, úri nőn nem feszül bugyi, szoknyája egészen fönn, könnyű, finom anyag, és szemérme selymes, hogy beleszédül az ember, az asztal alatt bűvár, és hadonászom fölfelé, véres, pókhálós szemekkel, alig levegővel, és olyan csend van odakinn, csak én zihálok nagyon, nekik nincs magyar barátjuk, mondja a férfi, és rám néz hosszasan, igen, mondom, persze, hát akkor, hol is hagytuk abba, Lali levelet ír, Juli számol, a tizedik lecke, valamit még el kell mondanom, így a férfi, amikor megvettük ezt a lakást, nagyon örültem, fél évig koslattam, szaladgáltam, mindenféle emberrel kontaktáltam, és akkor csak meglett, és ünnepeltünk, a feleségem és én, álltunk az ablakban, és elégedettek voltunk nagyon, jártuk sorra a szobákat, tapogattam a falakat, majd finom vacsorát főztünk, tengeri hal persze, fokhagymás öntet, vörösbor, és nevtünk nagyokat, és így kerültünk az ágyba, bugyborékolva a jókedvtől, és átöleltük egymást, mohón, és olyan jólesett, hisz nekünk se volt könnyű, higgye el, és akkor szeretkezni kezdtünk, nagy odaadással, odafigyelve, élvezve a pillanatot, a percet, és hirtelen történt valami, dübörgést hallottunk, morajt, mint amikor elszabadul egy folyó, vagy lassan omlani kezd egy ház, épület, és csak közeledett felénk, mind erősebb lett, végül már szinte elviselhetetlenné vált, és remegni kezdett minden, a csillár, a képek, a franciaágy, és mi is persze, kibírhatatlan volt, higgye el, nincs tovább, mondtam, nincs tovább, mondta az asszony, és elvesztünk egymásban, ilyen nincs, mondtam később, ilyen nincs, mondta az asszony, és idő kellett, hogy felfogjuk mindezt, és kezdődött minden előről, a robaj, a dübörgés, a csúcs, amely

mélység is volt egyben, ne, mondtam, de, mondta az asszony, és teljesen megzavarodtam.

Most már tudom, tudjuk, a metró rohant alattunk, ma is ezt teszi, de a háló már máshol van, azonban jó tudni, tudni azt a helyet, de az üzlet kéri a magáét, nincs megállás, ismeri, ugye, és nevet, és vesszük a nyelvet, de én el-elkalandozom, majd megyek szép lassan haza, csillagos az ég, felhő sehol, táskámban könyvek lapulnak, fehér írólapok, egy fröccs még belefér, mondom, és valahogy olyan boldognak érzem magam.